

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **V. T. B.**, narozený dne X
t.č. v X
sídlem X

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2025, č.j. KRPA-352092-37/ČJ-2024-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 19. 5. 2025 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního

vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce uvedl, že k zajištění lze přistoupit, až pokud mírnější donucovací opatření nebudou dostatečně účinná, vždy je třeba zvážit možnost aplikace mírnějších opatření, žádný z důvodů dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jejich aplikaci přímo nevylučuje, rozhodnutí musí být proporcionální ve vztahu k poměrům dotčeného cizince. Žalobce má zajištěno ubytování na adrese X, kde má označenou domovní schránku a bude si zde přebírat veškerou poštu, k tomu přiložil doklad o zajištění ubytování ze dne 27. 11. 2024. V napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné úvahy vedoucí k závěru, že žalobce nesplní podmínky zvláštního opatření a nebude se správním orgánem spolupracovat.
3. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve vztahu ke stanovení doby zajištění žalobce, nevyplývá z něj, na základě čeho se žalovaný domnívá, že k vystavení náhradního cestovního dokladu a následné realizaci vyhoštění dojde během lhůty zajištění. Zdůvodnění doby 30 dnů není dostatečně určité, tato doba se váže na spolupráci s příslušným velvyslanectvím, nedává to však žádnou představu časového horizontu, kdy a zda by mohlo dojít k ověření totožnosti žalobce. Správní orgán musí tyto otázky posuzovat přísně individuálně, nikoli paušálním odhadem, odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 41 A 21/2021-32.
4. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a bylo rozhodnuto, že zajištění žalobce musí být bez zbytečného odkladu ukončeno, rovněž navrhl přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný uvedl, že podmínky dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly naplněny, s žalobcem bylo dne 10. 11. 2024 zahájeno řízení o správním vyhoštění, toto řízení bylo ukončeno rozhodnutím o správním vyhoštěním ze dne 11. 11. 2024, č.j. KRPA-352092-27/ČJ-2024-000022-ZSV, kterým byla žalobci uložena doba zákazu vstupu na jeden rok, rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. 11. 2024. Dne 10. 11. 2024 bylo též vydáno rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalobce dne 12. 11. 2024, kdy byl již zajištěn, podal žádost o mezinárodní ochranu, poté byl rozhodnutím ze dne 15. 11. 2024 přezajištěn dle zákona o azylu, což nabylo právní moci dne 19. 11. 2024, zajištění dle zákona o pobytu cizinců tak bylo téhož dne ukončeno. Na základě toho byl zajištěn dle zákona o azylu, kdy doba trvání zajištění byla stanovena do 2. 3. 2025. Žalobci bylo dne 9. 1. 2025 vydáno rozhodnutí Ministerstva vnitra č.j. OAM-1530/BA-BA07-HA06-2024, kterým byla jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta, rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. 1. 2025. Žalobce podal proti tomu v zákonné lhůtě žalobu, Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 28. 3. 2025 č.j. 19 Az 2/2025 žalobu zamítl, což nabylo právní moci dne 25. 4. 2025. Následně dne 29. 4. 2025 byl žalobce po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany zajištěn napadeným rozhodnutím na dobu 30 dnů.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

6. Byl přesvědčen, že výstižně shrnul podstatné okolnosti skutkového stavu a uvedl, které důkazní prostředky jej opravňují vydat napadené rozhodnutí. Nebyly zjištěny překážky v realizovatelnosti správního vyhoštění. Je zřejmé, že žalobce pobýval na území dlouhodobě bez pobytového oprávnění, z jeho pobytové historie je zřejmé, že by uložené zvláštní opatření nerespektoval a nadále by pobýval na území jako doposud, existovala důvodná obava, že by byl výkon správního vyhoštění zmařen. Na základě toho žalovaný rozhodl o zajištění žalobce dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kdy jeho podmínky byly naplněny.
7. Poukázal na strany 4-6 napadeného rozhodnutí, kde dostatečně definoval, proč nebylo přistoupeno k mírnějším opatřením, volba mírnějších opatření, než je zajištění, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci správního vyhoštění a není důvodná obava, že se bude vyhýbat jeho případnému výkonu. Pokud je zde důvodná obava, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, což nejčastěji bude vyplývat z dosavadního jednání cizince, nelze podle § 123b odst. 3 zvláštní opatření uložit a přistoupí se přímo k jeho zajištění. Žalovaný po zhodnocení dosavadního chování žalobce shledal v jeho případě důvodnou obavu, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nemohl mírnější prostředky použít, bylo přistoupeno přímo k zajištění žalobce z důvodu dosažení cíle správního vyhoštění (ukončení neoprávněného pobytu na území). V případě žalobce absentovala jak objektivní, tak subjektivní složka pro možnost uložení zvláštních opatření.
8. Žalovaný k délce trvání zajištění uvedl, že jí stanovil s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, a to k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP jako příslušný orgán dle § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčené státy, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje v řádu několika dnů nebo týdnů, doba 30 dnů je tak přiměřená.
9. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

10. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 10. 11. 2024 byla hlídkou policie prováděna pobytová kontrola, kdy byl kontrolován žalobce, který pouze nadiktoval své jméno, příjmení a datum narození, nepředložil doklad totožnosti ani oprávnění k pobytu, lustrací neprocházel, vzniklo podezření, že pobývá na území České republiky neoprávněně, proto byl dne 10. 11. 2024 zajištěn. Poté uvedl, že pas ztratil před dvěma lety. Následně je součástí spisu kopie cestovního pasu žalobce platného do 28. 6. 2026, tento pas donesla na policii třetí osoba.
11. S žalobcem bylo dne 10. 11. 2024 zahájeno řízení o správním vyhoštění (č.j. KRPA-352092-11/ČJ-2024-000022-ZSV), toto řízení bylo ukončeno rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 11. 11. 2024, č.j. KRPA-352092-27/ČJ-2024-000022-ZSV podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, kterým byla žalobci uložena doba zákazu vstupu na jeden rok, rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. 11. 2024, předmětem řízení byl neoprávněný pobyt od 1. 5. 2023 do 10. 11. 2024. Dne 10. 11. 2024 bylo též vydáno první rozhodnutí o zajištění č.j. KRPA-352092-14/ČJ-2024-000022-ZSV dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na dobu 30 dnů od dne omezení osobní svobody.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

12. Při výslechu dne 10. 11. 2024 žalobce uvedl, že do ČR přijel z Rumunska (tam asi 6 měsíců pracoval), nemá zde nahlášenou adresu pobytu, bydlí teď v X u příbuzných, přijel sem a zůstal, i když neměl pobyt, protože se mu to vyplatí, ví o tom, že není oprávněn pobývat na území ČR, už ani v Rumunsku později povolení neměl, ale přijel do ČR za lepším životem, aby mohl zabezpečit své děti ve Vietnamu. Až si vydělá, vrátí se zpátky, bydlí u příbuzných, adresu neví a nehlásil ji, moc to neřešil, chce zůstat tak dlouho, jak to bude možné, musí zabezpečit své děti ve Vietnamu. V ČR ani v EU nemá vůbec žádné soukromé a rodinné vazby, ve Vietnamu má dům, dvě děti i vzdálené příbuzné, má se kam vrátit, je rozvedený, v ČR nemá vůbec vazby nebo závazky, má nějaké finance na pobyt, ale na vycestování by si musel půjčit, chce ale spolupracovat a odjet, nemá s tím problém. V ČR pracuje u krajanů, z toho žije, pracovní povolení nemá, neužívá léky a je zdravý. Nemá žádnou překážku ve vycestování, může se do Vietnamu bez problémů vrátit a nic mu tam nehrozí. Na dotaz k možnostem uložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvedl, že nemá finanční prostředky na složení finanční záruky, peníze nějaké má, ale jen pro svou potřebu, zbytek posílá dětem, nemá žádnou adresu, kterou by měl nahlášenou a kde by byl k zastižení, proto v jeho případě nelze zvláštních opatření využít. Nemá v ČR majetek, ve Vietnamu má zázemí a má se kam vrátit. Bude spolupracovat, aby se vše vyřešilo.
13. Žalobce dne 12. 11. 2024, kdy byl již zajištěn, podal žádost o mezinárodní ochranu, poté byl rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 15. 11. 2024 přezajištěn dle zákona o azylu, což nabylo právní moci dne 19. 11. 2024, zajištění dle zákona o pobytu cizinců tak bylo téhož dne ukončeno. Na základě toho byl zajištěn dle zákona o azylu, kdy doba trvání zajištění byla stanovena do 2. 3. 2025. Žalobci bylo dne 9. 1. 2025 vydáno rozhodnutí Ministerstva vnitra č.j. OAM-1530/BA-BA07-HA06-2024, kterým byla jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta jako zjevně nedůvodná, rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. 1. 2025. Žalobce podal proti tomu v zákonné lhůtě žalobu, Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 28. 3. 2025 č.j. 19 Az 2/2025 žalobu zamítl, což nabylo právní moci dne 25. 4. 2025.
14. Napadeným rozhodnutím ze dne 29. 4. 2025 bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl ve lhůtě dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a to bez jednání dle téhož ustanovení, jelikož účastníci řízení projednání věci při ústním jednání nepožadovali a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobcem nenamítané. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

18. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohroží výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
19. Příslušná právní úprava ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyžaduje k zajištění cizince současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. že bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, je v projednávané věci doloženo obsahem správního spisu, jedná se o oznámení o zahájení správního řízení ze dne 10. 11. 2024, č. j. KRPA-352092-11/ČJ-2024-000022-ZSV, které si žalobce osobně převzal dne 10. 11. 2024. Zároveň již bylo pravomocně rozhodnuto i o správním vyhoštění žalobce, a to rozhodnutím ze dne 11. 11. 2024 č.j. KRPA-352092-27/ČJ-2024-000022-ZS, které nabylo právní moci dne 22. 11. 2024.
20. Pro rozhodnutí o zajištění cizince dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí být dále splněna podmínka, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 písm. a) – d) citovaného zákona a dále, že je naplněna minimálně jedna z taxativně vymezených skutkových podstat písm. a) – e) § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V případě žalobce jde o naplnění skutkové podstaty uvedené v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, kdy z jeho jednání je zjevný úmysl území neopustit. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečným a přezkoumatelným způsobem uvedl, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že jednání žalobce vzbuzuje reálnou obavu, že bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Konkrétně vycházel z toho, že žalobce pobýval na území ČR a schengenského prostoru neoprávněně minimálně od 1. 5. 2023 do 10. 11. 2024, žalobce se měl zdržovat v Rumunsku, ale s vidinou lepších pracovních podmínek odcestoval do ČR na přelomu dubna a května 2023, k tomu však neměl žádné oprávnění a nemohl cestovat přes kontrolované hraniční přechody, tím vědomě nerespektoval právní předpisy. Následně na území ČR neoprávněně dlouhodobě setrval, čehož si byl vědom, a spoléhal na to, že nebude odhalen, nikde nenahlásil svou adresu, což bylo účelové, aby nebyl kontrolován, úmyslně se vyhýbal kontrolám své osoby, neřešil nijak své povinnosti a jednal zcela účelově. Z toho je patrné, že důvodem pro zajištění žalobce zdaleka nebyla pouze skutečnost, že na území České republiky pobývá bez oprávnění. Z popsaného jednání žalobce, který systematicky a dlouhodobě nerespektoval právní předpisy ČR a dalších členských států EU, je dostatečně odůvodněná obava, že se i do budoucna bude chovat protiprávně a bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Tedy i podmínka ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byla v případě žalobce zcela jednoznačně naplněna, soud se s tím ztotožňuje.
21. Žalobce pak nebyl zajištěn jako žadatel o mezinárodní ochranu, ze správního spisu je patrné, že o mezinárodní ochranu požádal až později dne 12. 11. 2024 a že po podání jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žádosti o mezinárodní ochranu bylo původní zajištění žalobce dle zákona o pobytu cizinců ukončeno a byl přezajištěn dle zákona o azylu. Teprve po pravomocném ukončení řízení o mezinárodní ochranu byl znovu zajištěn napadeným rozhodnutím.

22. Soud shledal, že v daném případě nepostačovalo uložení zvláštních opatření za účelem vycestování § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což je další podmínkou pro zákonnost zajištění žalobce.
23. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
24. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 návratové směrnice); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.
25. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č.j. 5 Azs 20/2016-38 se NSS zabýval výkladem § 124 odst. 1, § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců a obecnější otázkou, zda se míra uvážení ohledně možnosti aplikace zvláštních opatření namísto zajištění cizince liší s ohledem na jednotlivé důvody uvedené v § 124 odst. 1 daného zákona. V tomto usnesení NSS shledal, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění, dospěl k závěru, že: *„Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“* Tento závěr se pak přiměřeně uplatní ve všech případech, kdy je rozhodováno o zajištění cizince a je zvažována možnost přijetí zvláštních opatření za účelem vycestování. K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č.j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním

orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2012, č.j. 1 As 11/2012 – 74, ze dne 18. 10. 2012, č.j. 7 As 107/2012 – 40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011 - 51). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č.j. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (*subjektivní složka*), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (*objektivní složka*); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.

26. Soud konstatuje, že žalovaný se v rozhodnutí možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců podrobně zabýval, a to včetně jednotlivých alternativ dle písm. a) – d) předmětného ust. § 123b, při jejich hodnocení vyšel z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobce, které zjistil ve správním řízení. Soud má za to, že toto posouzení je dostatečně odůvodněné a není nijak paušalizované, žalovaný zde přihlédl k individuálním aspektům případu žalobce. Nemožnost uložení zvláštních opatření tak opřel zejména o to, že žalobce nemá žádnou hlášenou adresu pobytu, nezná adresu, kde aktuálně pobývá, jen ví, jak se tam dostane, adresu nikde neuvedl, složení finanční záruky není možné, neboť žalobce dle svého vyjádření nedisponuje dostatečnými finančními prostředky, žádná záruka za něj nebyla složena ani nabídnuta, u žalobce není záruka, že by se hlásil policii, sám se choval opačně, pohyboval se svévolně po ČR i po Evropě, vyhýbal se kontrolám, a to i na hraničních přechodech, opakovaně nerespektoval právní předpisy, šlo o zjevné porušení a zneužití více právních předpisů, není nikde vázán a místo pobytu může kdykoli opustit a změnit, je nezastizitelný pro správní orgán. Soud k tomu doplňuje, že žalobce sám uvedl, že u něj uložení zvláštních opatření není namístě.
27. Žalovaný tak na základě výše uvedeného nepovažoval za očekávatelné, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené a spolupracoval s orgány policie. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že za této situace uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka, byla zde dána důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění, bylo dáno nebezpečí nerespektování právních předpisů, což již žalobce činil. Je zřejmé, že v daném případě nebyla dána jakákoli okolnost, která by svědčila pro možnost uložení mírnějších opatření, nic nenasvědčovalo možné snaze žalobce spolupracovat s orgány České republiky a neohrozit výkon správního vyhoštění.
28. Nově doložené potvrzení o zajištění ubytování ze dne 27. 11. 2024 soud k důkazu neprováděl, neboť podle § 75 odst. 1 soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce správnímu orgánu uvedené potvrzení bez zřejmého důvodu nepředložil, byť v té době již existovalo, žalovaný se tak s ním nemohl vypořádat. Místo toho v řízení tvrdil, že bydlí u příbuzných někde v X a adresu si nepamatuje. Pro úplnost však soud uvádí, že i kdyby žalobce v řízení dané potvrzení předložil, nic by to nemohlo na závěrech žalovaného změnit, protože žalobce je osobou, která zcela účelově, opakovaně a dlouhodobě porušovala své povinnosti na úseku pobytu cizinců, vykonával na území též výdělečnou činnost bez oprávnění. Ani uvedené potvrzení by tak nemohlo převážit ostatní zjištěné okolnosti, které svědčily o tom, že by uložení zvláštních opatření za účelem vycestování byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

29. Soud shledal, že žalovaný se rovněž dostatečně zabýval realizovatelností správního vyhoštění ve stanovené lhůtě zajištění, uvedl, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace jeho výkonu, neboť neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala v případě žalobce realizovat jeho vyhoštění. Nebyly zjištěny žádné skutečnosti, pro které by výkon vyhoštění nemohl být realizován, v řízení o správním vyhoštění nebyla shledána nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, žalobce na území ČR žádné vazby nemá, přičemž ve Vietnamu má zázemí, děti, příbuzné a dům, má se kam vrátit, nic mu tam nehrozí. K tomu soud konstatuje, že v řízení o zajištění cizince není nutné postavit najisto, že navrácení cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti, se kterým se soud ztotožňuje, v daném případě nic neindikovalo, že by nebylo možné správní vyhoštění ve stanovené lhůtě realizovat. Rozhodnutí o zajištění jistě je zásahem do soukromého života žalobce, neboť z podstaty věci představuje omezení jeho osobní svobody, s ohledem na uvedené individuální okolnosti případu se však nejedná o zásah nepřiměřený.
30. Pokud jde o délku zajištění, žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí dobu trvání zajištění 30 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Platný cestovní doklad žalobce v řízení předložil, jeho kopie je součástí spisu, a tedy nebylo třeba zajišťovat náhradní cestovní doklad, ani ověřovat totožnost žalobce. Při stanovení doby zajištění žalovaný přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP jako příslušný orgán dle § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčené státy, a komunikuje s domovským státem o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 dnů, celková doba zajištění 30 dnů je tak zcela přiměřená.
31. Žalovaný tak komplexně popsal postup, který je nutný k výkonu správního vyhoštění učinit, soud na tento popis v podrobnostech odkazuje. Žalovaný vzal v potaz též dobu prvotního zajištění od 10. 11. 2024 do 19. 11. 2024. Stanovená doba je tedy též v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje limity pro dobu zajištění cizince, a to na 180 dní. Soud má rovněž za to, že takto odůvodněná délka zajištění je zcela přezkoumatelná a přiměřená, a to s ohledem na kvalifikovaný odhad žalovaného doby potřebné k vyřízení všech nezbytných záležitostí (zajištění průvozu a eskorty žalobce, zajištění letenky, atd.). S ohledem na uvedené soud uzavírá, že zajištění bylo stanoveno na dobu v rámci zákonem stanoveného rozmezí, a zároveň na dobu nejnutnější s ohledem na kvalifikovaný a přezkoumatelným způsobem uvedený časový odhad kroků nezbytných k dosažení cíle zajištění, tj. správního vyhoštění žalobce. I v tomto směru tak žalovaný nepochybil.
32. Lze shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné. Své závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil, což je patrné z výše uvedených bodů. Soud shledal, že všechny podmínky vyžadované ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly v případě žalobce naplněny, nebyly indikovány

žádné překážky v realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití daného institutu zajištění nebylo v případě žalobce nepřiměřené, stanovená délka zajištění nepřesahovala zákonné rozmezí a byla dostatečně odůvodněna.

33. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
34. Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě soud rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí, do 7 pracovních dnů od doručení správního spisu a zároveň ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s.ř.s., a to tak, že žaloba byla zamítnuta. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné. (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č.j. 1 Azs 95/2021-25).
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. května 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.